

DZIENNIK USTAW RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 25 listopada 1946 r.

Nr 62

PREŚC:

DEKRET

Poz.: 342 — z dnia 15 listopada 1946 r. o zajęciu majątku państw pozostających z Państwem Polskim w stanie wojny w latach 1939—1945 i majątku osób prawnych i obywateli tych państw oraz o zarządzie przymusowym nad tymi majątkami 731

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

343 — z dnia 24 października 1946 r. w przedmiocie określenia wielkich i średnich przedsiębiorstw przemysłu włókienniczego. 732

ROZPORZĄDZENIE

344 — Ministrów: Pracy i Opieki Społecznej, Zdrowia, Przemysłu, Odbudowy, Administracji Publicznej oraz Ziem Odzyskanych z dnia 6 listopada 1946 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Obrony Narodowej, Skarbu, Sprawiedliwości, Oświaty, Rolnictwa i Reform Rolnych, Komunikacji, Poczty i Telegrafów, Leśnictwa oraz Aproprowiacji i Handlu o ogólnych przepisach dotyczących bezpieczeństwa i higieny pracy. 733

342

DEKRET

z dnia 15 listopada 1946 r.

o zajęciu majątku państw pozostających z Państwem Polskim w stanie wojny w latach 1939—1945 i majątku osób prawnych i obywateli tych państw oraz o zarządzie przymusowym nad tymi majątkami.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. 1. Celem zabezpieczenia roszczeń Państwa Polskiego oraz polskich osób prawnych i obywateli polskich w stosunku do państw, z którymi Państwo Polskie pozostawało w stanie wojny w latach 1939—1945 lub z którymi w tym okresie zerwane były stosunki dyplomatyczne, oraz w stosunku do osób prawnych i obywateli tych państw — położony na obszarze Państwa Polskiego majątek tych państw oraz ich osób prawnych i obywateli ulega z mocy samego prawa z dniem wejścia w życie niniejszego dekretu zajęciu i poddaniu go przymusowemu zarządowi.

2. Wszelkie rozporządzenia majątkiem, określonym w ust. 1, dokonane po dniu wejścia w życie niniejszego dekretu, są z mocy prawa nieważne.

3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do majątku, który na mocy dotychczas wydanych szczególnych przepisów prawnych przeszedł lub przejdzie na własność Państwa Polskiego.

4. Przepisu ust. 1 nie stosuje się nadto do zobowiązań powstałych ze wznowienia stosunków handlowych i finansowych po dniu 8 maja 1945 r.

Art. 2. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami Spraw Zagranicznych oraz Żegludki i Handlu Zagranicznego może wyłączyć niektóre majątki określone w art. 1 ust. 1 spod działania przepisów niniejszego dekretu.

Art. 3. 1. Zarząd przymusowy sprawowany będzie przez instytucje, które oznaczy Minister Skarbu.

2. Dla zarządu tego prowadzona będzie odrębna rachunkowość.

3. Szczegółowe przepisy, dotyczące zajęcia oraz ustalające zakres uprawnień i tryb postępowania zarządcy przymusowego, określi instrukcja Ministra Skarbu.

Art. 4. Koszty zarządzania majątkiem wraz z wynagrodzeniem zarządcy przymusowego obciążają majątki w zarząd objęte. Wysokość wynagrodzenia zarządcy ustali Minister Skarbu.

Art. 5. Dłużnicy i wierzyciele (osoby fizyczne i prawne) państw wskazanych w art. 1

ust. 1, osób prawnych i obywateli tych państw obowiązani są zgłosić swoje długi i wierzytelności w instytucji sprawującej zarząd przymusowy, w terminie określonym w zarządzeniu Ministra Skarbu ogłoszonym w Monitorze Polskim.

Art. 6. Osoby sprawujące zarząd majątku ruchomego lub nieruchomego podpadającego pod przepisy niniejszego dekretu oraz osoby, w których posiadaniu znajduje się taki majątek, obowiązane są przekazać go instytucji sprawującej zarząd przymusowy na jej żądanie.

Art. 7. 1. Świadczenia wynikające z zobowiązań określonych w art. 5 winny być spełnione do rąk instytucji sprawującej zarząd przymusowy w trybie przepisów niniejszego dekretu.

2. Instytucja ta jest uprawniona do dochodzenia wszelkich pretensji i ich egzekwowania.

3. Uiszczenie długu pieniężnego następuje przez dokonanie zapłaty do rąk instytucji sprawującej zarząd przymusowy.

4. Sposób uiszczenia długów niepieniężnych określi rozporządzenie Ministra Skarbu.

Art. 8. Uiszczenie długu w sposób wskazany w art. 7 zwalnia dłużnika od zobowiązania, wszelkie zaś inne sposoby uiszczenia nie mają skutków prawnych.

Art. 9. 1. Z majątków, objętych zarządem przymusowym stosownie do artykułów poprzedzających, Państwo Polskie zaspokoić swaje roszczenia a nadto może zaspokoić roszczenia polskich osób prawnych i obywateli polskich w stosunku do państwa obcego, jego obywateli i osób prawnych, których majątek podlega przepisom art. 1 ust. 1.

2. Zasady i tryb postępowania w przedmiocie zaspokojenia roszczeń, oznaczonych w ust. 1, określi Minister Skarbu.

Art. 10. 1. Kto wykracza przeciwko zarządzeniu Ministra Skarbu przewidzianemu w art. 5 przez niedokonanie rejestracji swych długów i wierzytelności,

podlega karze aresztu do 6 miesięcy i grzywny do 200.000 złotych albo jednej z tych kar.

2. Tej samej karze podlega, kto rozporządza majątkiem wbrew przepisowi art. 1 ust. 2 lub nie dokonuje przekazania majątku wbrew przepisom art. 6 bądź też spełnia świadczenia wynikające z zobowiązań w sposób niezgodny z ustalonym w art. 7 niniejszego dekretu.

Art. 11. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrami Spraw Zagranicznych oraz Żeglugi i Handlu Zagranicznego.

Art. 12. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

w/z Minister Spraw Zagranicznych:

Zygmunt Modzelewski

w/z Minister Żeglugi

i Handlu Zagranicznego:

Kazimierz Petruszewicz

343

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 24 października 1946 r.

w przedmiocie określenia wielkich i średnich przedsiębiorstw przemysłu włókienniczego.

Na podstawie art. 3 ust. 1 lit. A ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17) zarządza się, co następuje:

§ 1. Za wielkie i średnie przedsiębiorstwa przemysłu włókienniczego w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. A pkt 16 ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17) uznaje się:

1) przedsiębiorstwa bawełny o numeracji średniej i cienkiej;

2) przedsiębiorstwa wełny czesankowej;

3) roszalnie i przedsiębiorstwa lnu, konopi i juty zdolne zatrudniać przy produkcji ponad 100 pracowników na jedną zmianę;

4) przedsiębiorstwa zgrzebne, odpadkowe (w tym i wigoniowe) bawełny i wełny oraz odpadków i włókna ponownie przetworzonego, posiadające więcej aniżeli jeden zespół zgrzebny, bez względu na ilość posiadanych wrzecion przędnych;

5) stanowiące samodzielne przedsiębiorstwa: fabryki waty tła celów przemysłowych, posiadające ponad 2 zespoły, oraz szarpanie